

Arrest

nr. 154 176 van 8 oktober 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 21 mei 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 20 maart 2012 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 2 juni 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat P. LYDAKIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 oktober 2011 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 maart 2012 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) om de aanvraag op grond

van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk te verklaren en om verzoeker het bevel te geven het grondgebied te verlaten.

Deze beslissingen werden aan de verzoeker ter kennis gebracht op 20 april 2012 en zijn als volgt gemotiveerd:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 04.10.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*EI A(...), O(...)
Geboren te (...) op (...)
Nationaliteit: Marokko
Adres: (...)*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-attaché / arts-adviseur d.d. 19.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

• De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Het betreft de thans bestreden beslissingen.

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoeker heeft een synthesememorie neergelegd.

Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid, van de vreemdelingenwet doet de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) uitspraak op basis van de synthesememorie *“behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 (van de vreemdelingenwet)”*.

2.2. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verweerder om de kosten van het geding ten laste van de verzoeker te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert de verzoeker de schending aan van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). De verzoeker maakt tevens gewag van een manifeste beoordelingsfout.

In de synthesememorie zet de verzoeker het volgende uiteen:

“In het kader van zijn beslissing tot weigering van verblijf, beperkt de Dienst Vreemdelingenzaken zich ertoe te verwijzen naar het advies van zijn raadsgeneesheer zonder meer precieze uitleg.

Daarenboven, kan men, bij het lezen van het advies van de Raadsgeneesheer, vaststellen dat deze in het kader van zijn beslissing zonder enige uitleg stelt dat de medische documenten die door verzoeker werden neergelegd, niet toelaten om te zeggen dat deze laatste getroffen is door een ernstige ziekte die een regelmatige behandeling in België noodzaakt.

Zo'n motivatie kan niet worden gevolgd om de volgende redenen.

In dit verband zal de verzoeker, een arrest van het RVV nummer 134.044 van 27 november 2014 waarin staat : » het moet worden opgemerkt dat de bestreden beschikking, waarin wordt verwezen naar het medisch advies van 20 februari 2014 is van mening dat er geen enkele aanwijzing tegen een terugkeer naar het land. In dit Opzicht de medische officier verklaarde in zijn mening dat “ geen traumatische gebeurtenis, niets tegen medische indicatie van de terugkeer van de verzoeker in een regio, een plaats in de andere dan waar de traumatische gebeurtenis heeft plaatsgevonden land.

Bij het lezen van verklaring, constateert de Raad dat de verdachte heeft geen licht van de opmerkingen van de verzoeker arts over de noodzaak van medische controle”weg de traumatische context, zoals een terugkeer naar het land opgelegd. De bedrijfsarts slechts zeer algemeen want de arts behandeling van de verzoeker aft e wijken, zonder echt opgaaf van redenen in het verband met de vermeende traumatische context. Daarom is de verdachte niet goed aangepakt deze kwestie in de bestreden beschikking end us niet toestaan dat de verzoeker aan de motivering van de bestreden beslissing te begrijpen.

Daarnaast wordt de bedrijfsarts nodig om uit te leggen waarom het zich van de diagnose van de arts over de traumatische context die gewoon was tegen om terug te keren naar het land zonder te suggereren dat gevaagd een andere region of stand in het land was het waarschijnlijk om hem letsel te houden.

Het kan niet worden verweten, dat verzoekster niet meer details geven in dit verband op dat het niet nodig is dat de medische documenten vast te stellen van de oorzaken van de vermeende pathologie. Indien de verweerder de bedoeling om om dit aspect van de strekking, dient uitdrukkelijk te hebben om opheldering van de verzoker in dat opzicht....”

Daarom is de jurisprudentie van de RVV, dat vanaf het moment dat de ziekte heeft een zekere mate van ernst, het is voor Dienst vreemdelingen zaken om te controleren of de vreemdeling niet een gevaar te maken hun leven of de fysieke integriteit en tegelijkertijd van onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling in het land van herkomst.

Inderdaad is de medische ambtenaar van het Ministerie van buitenlandse Zaken gewoon alleen maar te zeggen dat de verzoeker hier in België kon terugkeren naar zijn land van herkomst en kan beter, ongeacht de medische zorg en de gevolgen van een arrest van behandeling.

In dit verband zal de verzoeker een arrest van RVV van 26 februari 2013 onder rolnummer 109.905 die dit motivatie onder vermelding bevestigd : » De Raad herinnert er tevens aandoet het vereiste van een formele motivering niet betrekken gedetailleerde weerlegging van alle argumenten van de verzoeker.

Het impliceert dat de verplichting om de verzoeker van de redenen de de bestreden handeling bepaald informeren achter dan onder motivatie om te reageren, zij het impliciet, maar een of andere manier de voornaamste argumenten van de belanghebbende. Het volstaat dus dat de beslissing om te suggeren duidelijk en ondubbelzinnig de redenering van zijn auteur om de geadresseerde van het besluit om de redenen voor het begrijpen en , indien nodig, om ze uit te dagen onder aan te spreken e naan de bevoegde rechter om de controle uit te oefenen op het.

Als onderdeel, van de herziening van wettigheid dat heeft te maken, is de Raad niet bekwaam om zijn arrest plaats van die vande beheerder autoriteit die de beslissing genomen. Deze controle dient te worden beperkt tot de vraag of die autoriteit alle elementen van de zaak aanmerking heeft genomen en voerde en grote schaal in aanmerking beoordelingvrijheid niet onderlijk aan hem voorgelegde revelante feiten.

De Raad wijst er vervolgens op dat in de bestreden beschikking, waarop de verdachte op het advise van haar aarts opgericht 24 augustus 2012, waarin de volgende conclusive: “ uiteraard is dit medisch dossier ondersteunt niet de conclusive het bestaan van een mate van ernst vereist voor artikel 3 van EVRM, zoals uitgelegd door het ERVM, da teen voorwaarde die een vitale risico vereist gezien de kritieke gezondheidstoestand of gevorderde stadio van de ziekte.

Echter, de Raad constateert dat na besturdering van het medisch dossier niet het bestaan van een mate van Ernst vereist door artiket 3 van ERVM aan te tonen, zoals uitgelegd door het ERVM, da teen affective toont vereist levensbedreigend gezien de kritieke gezondheidstoestand of gevorderde stadio van de ziekte, de medische ambtenaar en , na hem de verdachte, zijn afgeleid ten onrechte, da teen verblijfstitel aan de kan worden verleend verzoeker, op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980. In feite is de Raad voornemenste herinneren in het licht van bovenstaande overwegingen de werkingssfeer van artikel 9 ter van de wet 15 december 1980 is niet bepekt tot het risico overleiden.

Dienovereenkomstig, naast het feit dat de arts van de verweerder niet heeft onderzocht of een risico voor het leven van de verzoeker zou kunnen voortvoeien uit een arrest van de medische behandeling voorgeschreven zelf als producten, zelf medische attesten gesloten bijgevolg kan de Raad slechts mee dat het rapport van de arts niet contoleren of zij onderzocht of de gegeven omstandigheden waren niet waarschijnlijk leiden tot een reel risico of fysieke integriteit of een risico van de behandeling onmenselijke of onterende behandeling of zijn hoofd. Daarbij heeft de arts niet te volledige beoordeling op grond van artikel 9ter van de de wet van 15 december 1980 hierboven aangehaald oefenen.

Bijgevolg is de Raad van oordeel de motivering van de bestreden beschikking de uitsluitend gebaseerd is op de onvolledige verslag van de arts van de verweerder is onvoldoende en ontoereikend in het licht van artikel 9 b §1 van de wet van 15/12/1980 en negeert dobbelstenen vervolgens de reikwijdte van deze bepaling....

Dat deze beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken dus moet worden vernietigd.”

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Uit de hierboven weergegeven uiteenzettingen blijkt dat verzoekers middel enkel is gericht tegen de eerste bestreden beslissing, dit is de beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. De verzoeker betwist de wettigheid van de tweede bestreden beslissing, dit is het bevel om het grondgebied te verlaten, niet. Bijgevolg beperkt het onderzoek van de Raad zich tot de eerste bestreden beslissing, hierna 'de bestreden beslissing' genoemd.

De Raad merkt op dat de bestreden beslissing zelf alsook het advies van de ambtenaar-geneesheer is gemotiveerd in rechte zowel als in feite.

Middels de bestreden beslissing wordt meegedeeld dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk is, hiertoe wordt specifiek verwezen naar de niet-ontvankelijkheidsgrond voorzien in artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt verder dat de in artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet vermelde ambtenaar-geneesheer in een advies van 19 maart 2012 heeft vastgesteld dat de ziekte

kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk. Verder blijkt dat het vernoemde advies van 19 maart 2012, onder een gesloten omslag, samen met de bestreden beslissing aan de verzoeker werd ter kennis gebracht en dat de gemachtigde tevens de conclusie van dit advies overneemt, zodat de inhoud ervan kan worden geacht integraal deel uit te maken van de motieven van de bestreden beslissing. Tot slot concludeert de gemachtigde *“Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit. Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).”*

Het advies van de ambtenaar-geneesheer van 19 maart 2012, dat tevens als bijlage bij het verzoekschrift is gevoegd, bevat de volgende motieven:

“Artikel 9ter§3-4°

Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medische getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 04.10.2011.

Kennelijk laat dit dossier niet toe te concluderen dat de ziekte een directe bedreiging inhoudt voor het leven van de betrokkene. Volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderd stadium van de ziekte.

De in het medisch attest beschreven aandoening houdt geen directe bedreiging in voor het leven van de betrokkene. De gezondheidstoestand is niet kritiek.

Ik stel bijgevolg vast dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van voornoemd Artikel.”

In eerste instantie stelt de verzoeker dat de gemachtigde er zich toe beperkt te verwijzen naar het advies van de ambtenaar-geneesheer zonder meer precieze uitleg en dat ook deze ambtenaar-geneesheer in zijn advies zonder enige uitleg stelt dat de voorgelegde medische documenten niet toelaten vast te stellen dat de verzoeker is getroffen door een ernstig ziekte die behandeling in België noodzaakt.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat verzoekers kritiek feitelijke grondslag mist.

Bovendien wijst de Raad er op dat artikel 9ter van de vreemdelingenwet, zoals van kracht op het ogenblik van de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoont overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige en recente inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift dat niet ouder is dan drie maanden voorafgaand aan de indiening van de aanvraag vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling,

gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 1/1. (...)

§ 2. (...)

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;

(...)

§ 4. (...)

§ 5. (...)

§ 6. (...)

§ 7. (...)"

Aldus blijkt uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet dat de beoordeling van het in artikel 9ter, § 1 vermelde risico toekomt aan de ambtenaar-geneesheer die door de minister c.q. staatssecretaris is aangesteld (artikel 9ter, § 1, vijfde lid van de vreemdelingenwet) en dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris de aanvraag onontvankelijk verklaart indien de ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 die aanleiding kan geven tot het bekomen van een verblijfsmachtiging om medische redenen (artikel 9ter, § 3, 4° van de vreemdelingenwet).

Uit het bepaalde in artikel 9ter van de vreemdelingenwet volgt dan ook dat het advies van de ambtenaar-geneesheer waarin deze vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in artikel 9ter, § 1 van de vreemdelingenwet, beslissend is voor het onontvankelijk verklaren van de betreffende aanvraag om machtiging tot verblijf. Van de gemachtigde kan dan ook geen verdere motivering worden verwacht dan de uitdrukkelijke verwijzing naar het advies van de ambtenaar-geneesheer waarbij de conclusie ervan wordt overgenomen en de vaststelling dat de aanvraag met toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet onontvankelijk is. De gemachtigde is immers niet geplaatst om een medische beoordeling van de aanvraag - die overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de vreemdelingenwet, enkel de ambtenaar-geneesheer toekomt – door te voeren.

Verzoekers bewering dat de ambtenaar-geneesheer in zijn advies zonder enige uitleg stelt dat de voorgelegde medische documenten niet toelaten vast te stellen dat de verzoeker is getroffen door een ernstig ziekte die behandeling in België noodzaakt, strookt niet met de inhoud van het boven geciteerde advies van 19 maart 2012 terwijl de verzoeker ook nergens aantoont dat de geboden motivering – in zijn geheel – niet afdoende zou zijn. Evenmin maakt de verzoeker duidelijk waarin precies de beweerde manifeste beoordelingsfout zou zijn gelegen.

Een schending van de artikelen 1, 2, 3 en volgende van de wet van 29 juli 1991 of een manifeste beoordelingsfout is niet aangetoond.

Wat de overige kritiek betreft, stelt de Raad vast dat de verzoeker aan zijn middel zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift thans een nieuwe wending poogt te geven door voor het eerst in de synthesesmemorie aan te voeren dat, vanaf het moment dat de ziekte een zekere ernst heeft, niet enkel moet worden onderzocht of er voor de vreemdeling een gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit maar ook en tegelijk of er een onmenselijke of vernederend behandeling is wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst.

De Raad herinnert eraan dat bij wet van 31 december 2012 (BS 31 december 2012) in artikel 39/81 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd voorzien dat de verzoekende partij de mogelijkheid heeft om een synthesesmemorie in te dienen.

In de Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet en van de wet van 27 december 2006 houdende diverse bepalingen (wetsontwerp van 11 december 2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 27 december 2006, Memorie van Toelichting, *Parl.St. Kamer* 2012-2013, nr. 53 2556/001, 55-56) wordt het volgende gesteld over de *ratio legis* van de syntheseseminarie voorzien door artikel 39/81 van de vreemdelingenwet:

“De herinvoering van de syntheseseminarie komt tegemoet aan de overwegingen van het arrest nr. 88/2012. De mogelijkheid om een nuttige verdediging te voeren houdt immers in dat de partij die de wettigheid wenst te betwisten van een bestuurshandeling die tegen haar is aangenomen, kennis kan nemen van het administratieve dossier dat op haar betrekking heeft, alsook van de juridische argumenten die door de tegenpartij als antwoord op haar annulatiemiddelen zijn uiteengezet, en dienstig op die argumenten kan repliceren (overweging B.36.1., in fine). De bepaling garandeert de rechten van de verdediging.

De verzoekende partij beslist binnen de acht dagen of zij een syntheseseminarie wenst neer te leggen.

De meerwaarde van een syntheseseminarie is meervoudig omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten.”

In de Memorie van Toelichting bij de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen (II) wordt ook expliciet gesteld dat *“in de syntheseseminarie [...] geen nieuwe middelen [kunnen] aangevoerd worden”* (*Parl.St. Kamer* 2010-11, nr. 0772/001, 22-23). De wetgever heeft dit standpunt uitdrukkelijk in de wet opgenomen door in artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet te voorzien dat de Raad uitspraak doet op basis van de syntheseseminarie *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van dezelfde wet dat bepaalt dat *“geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of de nota uiteengezet zijn”*. Het begrip ‘nieuw middel’ geldt ook voor de nieuwe uiteenzetting van het middel waardoor de verzoekende partij een nieuwe feitelijke grondslag geeft aan het middel (cf. RvS 26 februari 2013, nr. 222.647; RvS 10 mei 2012, nr. 219.287; RvS 15 december 2011, nr. 216.885; RvS 19 september 2011, nr. 215.199; RvS 19 september 2011, nr. 215.197; RvS 19 september 2011, nr. 215.200; RvS 3 mei 2010, nr. 203.574; RvS 23 december 2009, nr. 199.259; RvS 13 oktober 2008, nr. 186.998; RvS 19 april 2007, nr. 170.187; RvS 26 juni 2003, nr. 121.005). Enkel wanneer het middel onmogelijk in het inleidende verzoekschrift kon worden uiteengezet daar de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen, kan hiervan worden afgeweken. In dit geval moeten dergelijke middelen ten laatste in het eerst mogelijke in de procedureregeling voorziene processtuk worden opgeworpen.

Het is dan ook duidelijk dat artikel 39/81 van de vreemdelingenwet niet toelaat dat in de syntheseseminarie voor het eerst nieuwe “middelen”, dit is een voor het eerst in de syntheseseminarie aangevoerde schending van een rechtsregel alsook een nieuwe en verschillende feitelijke uiteenzetting omtrent de wijze waarop een rechtsregel wordt geschonden, worden aangewend. Het toelaten van nieuwe rechtsmiddelen of een nieuwe uiteenzetting over de wijze waarop een reeds in het inleidend verzoekschrift aangevoerde rechtsregel wordt geschonden, zou overigens de gelijkheid der partijen in het gedrang brengen daar de verwerende partij alsdan niet de kans heeft gekregen om op het nieuwe middel schriftelijk te repliceren. Bovendien is één en ander niet te verzoenen met de uitdrukkelijke bepaling van artikel 39/81 van de vreemdelingenwet dat de verzoekende partij de mogelijkheid biedt om een syntheseseminarie neer te leggen *“waarin alle aangevoerde middelen worden samengevat”*.

Concluderend kan worden vastgesteld dat de verzoekende partij in de syntheseseminarie alleszins niet op ontvankelijke wijze voor het eerst een nieuwe juridische of feitelijke grondslag kan geven aan de vordering tenzij aannemelijk wordt gemaakt dat deze grondslag slechts na het indienen van het verzoekschrift aan het licht is kunnen komen.

Waar de verzoeker in de syntheseseminarie, met verwijzing naar twee arresten van de Raad van 27 november 2014 en 26 februari 2013 aanvoert dat vanaf het moment dat de ziekte een zekere ernst heeft, niet enkel moet worden onderzocht of er voor de vreemdeling een gevaar is voor het leven of de fysieke integriteit maar ook en tegelijk of er een onmenselijke of vernederend behandeling is wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst, merkt de Raad op dat deze uiteenzetting een nieuwe feitelijke grondslag betreft van de vordering zoals uiteengezet in het inleidend verzoekschrift.

De Raad kan niet anders dan vaststellen dat, hoewel wordt verwezen naar recente rechtspraak van de Raad, de eigenlijke grondslag van dit middelenonderdeel reeds bestond op het ogenblik dat de verzoeker het verzoekschrift tot nietigverklaring heeft ingediend. Voor zover in het enig middel voor het

eerst in de synthesesemorie een nieuwe feitelijke uiteenzetting wordt ontwikkeld zoals hierboven besproken, is het middel dan ook laattijdig en onontvankelijk (cf. RvS 28 juni 2012, nr. 220.059; RvS 19 maart 2012, nr. 218.528; RvS 4 maart 2010, nr. 201.497; RvS 10 februari 2010, nr. 200.738; RvS 26 april 2007, nr. 170.603).

Vermits artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesesemorie behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft, dient geen uitspraak te worden gedaan noch over het laattijdig aangevoerde “*middel*” noch over de niet-weerhouden uiteenzettingen in het inleidend verzoekschrift .

Het enige middel is derhalve, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht oktober tweeduizend vijftien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

C. DE GROOTE